

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

за цілий рік . . . 30 кор.
в п.ч року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Подвигове число по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш млюста і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що для
крім неділь і руских свят
о 5½ год. пополудня.

Редакция, адміністрація і
експедиція «Руслана» під
ч. 1. пл. Дамбровского (Хорун-
щини). Експедиція місцеве
в Агенції Соколовского в
пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє.—

Рекламні неопечатаніє
вільні від порта. — Оголо-
шеня звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надсланим» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ятні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Голоси остороги й розваги про нашу народну політику.

(Δ) Що раз більше починають ви-
значні народолюбці в цілім краю дохо-
дити до того погляду, що наше політичне
положенє вельми сумне, що наша наро-
дна політика довела до сумного стану,
що в посеред рускої суспільности настав
страшний розлад і помішанє понятій, а
наслідки сего можуть бути для руского
народу вельми сумні. Особливож яскраво
виявляє ся се сумне положенє в цілій
виборчій роботі, яка тепер відбуває ся
по всім краю і поважні голоси відзива-
ють ся з ріжних сторін, що руский нарід
може наслідком сеї розтичі, серед фрак-
ційної вузкоглядности, серед змагань
амбітників до осягненя посольських ман-
датів потепіти соромне перед цілим сві-
том велике пораженє і представити ся в
новій державній раді так, що можемо
вкрити ся соромом перед заступниками
інших народів держави. Недавно подали
ми поважний голос в тій справі щирого
і ревного труженника на народній ниві
з Самбірщини, відозвав ся також двічі
ветеран на політичній ниві п. Юл. Р о м а н ч у к,
описля др. О к у н е в с к и й
в «Ділі», а з недавної статі самої редак-
ції «Діла» п. з. «Проч з кириною», ко-
тру ми також обговорили, завіває поважна
тривога і сумнів що до успіхів народної
політики.

Згадані голоси пп. Романчука і Оку-
невского, котрих певно не можна посу-
джувати о барвінчину, так поважні і влу-
чні, що заслугоють, аби над ними ближше
застановити ся. Они стають певним дока-
зом, що серед нашої суспільности почи-
нає будити ся свідомість лиха, що в ній
починає родити ся рефлексія і що она
намагає ся задалегід запобігти сему ли-
ху, остерегти тих, що руководять ся або
особистими амбіціями, симпатіями або
антипатіями і в своїй малосвідомости
або загорілости не мають спромоги зро-
зуміти сего, яку шкоду можуть таким
кермованєм політики заподіяти рускому
народови.

П. Романчук признає зовсім щиро і
виразно, що «як ціла наша акція вибор-
ча, так деякі убігаючі ся о мандат ро-
блять на мене прикре і сумне вражінє»
і в тім признаєть єму кожний безсторон-
ний і свідомий справи чоловік найпов-
нійшу справедливість, бо се говорить він
на основі довголітнього досьвіду політич-

ного, на основі сеї видівні політичної, на
якій мають виступити нові послы і на
основі знаня наших народних і краєвих
відносин і обставин.

Зовсім справедливо вказує п. Роман-
чук на се, «щоби наша репрезен-
тація була як найбільша
числом», бо хибна така гадка, яку можна
чуті: нехай ми маємо мало послів, але
самих дібраних!» Наколи руский нарід
не здобуде ся на се, щоби бодай тих 28
мандатів не затратити, які признала Ру-
сином так кривдлива виборча реформа,
то спаде сором на весь нарід, на всі пар-
тії, Русинів будуть мєловажити а їх по-
слы будуть перед другими послами і пе-
ред правительством соромити ся і па-
ленити!

П. Поманчук обговорює услівя, яких
повинно би ся вимагати від кандидатів
посольських, а іменно: щоби кожний ви-
браний вступив до спільного ру-
ского клубу, стало до него
належав і солідарно по-
ступав та пильно бував на
засіданях. Одначе не кожного ще,
котрий дав би запевненє що до сих трех
точок, вважає п. Романчук відповідним на
посла. Справедливо звертає увагу п. Р.
на конечність знаня німец-
кої мови, без чого посол в держав-
ній раді стає неужитком. І то зовсім
справедливо. Але не досить є розу-
міти по німецки, треба ще й вправно
володіти сею мовою, щоби не лише го-
ворити і в палаті і в комісіях а також
уміти виробити який небудь реферат при-
ділений в комісії. Тимто хоч щирий при-
хильник селян і міщан, не радить п. Р.
визирати послами до держ. ради. Миж
замітимо ще до того, що не лише селяни
або міщани непридатні на послів в держ.
раді задля незнаня німецкої мови, але
нехай вибачать нам і многі інтелігентні
кандидати посольські, коли скажемо, що
й між ними багато є таких, що покінчи-
ли перед 15—20 роками середні школи,
в котрих вчили ся німецкої мови лише
яко предмету, а описля не маючи ніякого
з нею діла, зовсім позабували. Колиж
такі думают, що у Відні привчать ся,
то дуже помиляють ся, бож не така то
легка річ посісти сю мову на стілько,
щоби нею добре володіти в слові і в пись-
мі (задля рефератів). Найкрасшим дока-
зом, що навіть такі б. послы, як др. Яро-
севич, що відбували студії на універси-
теті віденьскім, не володіли на стілько
німецчиною, щоби стати вповні зрозумі-
лими для Німців, а не то вже, щоби

обнимати реферати по комісіях. Отж
обставина заслугоє на те, щоби керму-
ючі круги політичні рускі над нею пова-
жно застановили ся.

(Дальше буде).

По сім і по тім боці..

З отворенєм думи і розпочатєм кон-
ституційно-парляментарного житя в Ро-
сії, ми на причуд зблизили ся до на-
ших закордонних братів-Українців, хотяй
може не так під зглядом взаємин, але
більше під зглядом однаких условин
житя і рівнобжности доріг нашого на-
дного розвою. Як відомо, російська інте-
лігенція є в переважній своїй часті
зрадикалізована, а під релігійним згля-
дом не то індеферентна, але прямо во-
роже настроєна против православя і цер-
кви. Се тільки наші кацапські прихвостні
удають з себе в Галичині таких ревних
оборонців православя, — в глибині Ро-
сії є пересякле всьо матеріалізмом. За
загальною сею течією пішла була і
горстка нашої свідомої української ін-
телігенції. Матеріалістичний і антипопів-
ський напрямок був єще до недавна мо-
дний. Однак коли українська інтеліген-
ція закотила рукави до дійсної праці
над народом, коли прийшли одні вибори
до думи і другі, коли виявила ся по-
треба впливу над народом і потреба со-
ток, тисячок рук і голов до праці, до
просьвіти, до проводу — тоді зі сфери
теоретизованя зійшли і наші інтелігенти
на реальний ґрунт житя.

Поминувши всякі інші квестії і
згляди, застановім ся тільки з націо-
нально-політичної точки, чи можлива у
нас инша дорога до розбудженя свідомо-
сти і сил народа, як не в тісній звязи
з церквою і духовенством. Сю місією,
яку в Галичині оно сповнило і сповняє
по нинішній день, мусить і на Україні
сповнити духовенство, коли она має
набрати моральних та інтелектуальних
сил до самостійного, культурного житя.
Бо і хтож инший міг би се вчинити?
Жмінка нашої світської інтелігенції се
капля у людському морю, до того она
і не стикає ся з людом безпосередно, а
в великій часті і сама винародовлюєсь
в другім — третім поколіню. Тимчасом
сільське духовенство не стілько, що ці-
ле своє жите присвячує праці над на-
родом, але і виховує нам свівжі ряди
патриотичного, обізнаного з житєм наро-
да, з єго мовою і звичаями, здорового

фізично і доброго духово, нового покоління.

Тому уважаємо се відрадною появою, що найважнішим членом українського клубу в Петербурзі є священник, о. Гриневич, якого і вся група признала своїм провідником. Коли у нас лунають оклики про небезпеку якоїсь «клерикальної» партії, так мов би наше духовенство бажало чого иншого як тільки добра своєму народови, з якого долею-недолею звязана і его судба — то по тім боці кордону прямо інстинктивно і насупереч всяким «поступовим» теоріям складають провід української політики в думі в руки священника. Ось послухаймо, що пише сей священник о. А. Гриневич в київській «Раді», а варто сего послухати тим радше, що его вискази є немов пендантом до статі др. Окуневського, заміщеної недавно в «Ділі». Ось ся статя п. з. «Листи на Україну»:

Як і можна було сподіватись, українським депутатам засилають не мало листів і телеграм з рідної їх сторони, щоб они обставали як за загальні права краю й людей, так і за тих, в наші часи дуже численних мучеників, що, борючись за свої переконання, за кращу долю трудящих людей, попали в неволю і під кару. Як би не був депутат заклопотаний працею в думі та по парламентских думских фракциях, він не може радіти тому, що люди про него памятають, мають за свого оборонця проти того кулака, що затиснув у собі волю, славу, добробут всієї російської людности, а значить і України. Вважайте, громадяни, — кулак не буде дужим, як ще інші жили і мускули організму хворі. І коли петербурский центр так міцно тримає в своїх руках те, що я казав, то се через те, що ему допомагають жили і піджилки, які, мов павутина, нечисленними вузликами обснували усю державу, себ то всі ті, що стоять за старий лад від сільського глитая й нащипованого «союзом руссаго народа» стражника до висших бюрократів, урядовців та магнатів. Нам не казано розрубати той кулак, не з мечом нас посилали сюди, наше оружє — слово правди, слово народа-мученика, наша сила — сам народ. І щоб наша сила могла визволити Росію з під кулака пансько-урядового централізму, треба, щоб она спирала ся і піддержувала ся усім народом. Увійшовши в найближший звязок з своїми послами, народ повинен проти кожної ворожої сіти і сили, що обснувала все житє, виставити сили розума, братерскої не облесної любови і правди... Без сеї піддержки ми, депутати, ніщо, і се от через що.

Для того, щоб що робить з охотою і щоб робота йшла спірно, між иншим треба, щоб чоловік був певен в своїй спроможности до тої роботи і вірив у корисність, здатність тої роботи.

Людам, що виражали нас, мов яких святих, у Петербург, здавалось і може здає ся, що у нас — послів народних — по закону є великі права, що нас дожидають у Петербурзі як дорогих гостей, як самий народ, і що досить нам що сказати, виробити якийсь закон, як за-аз так і стане ся. Се велика помилка;

хоч і правда тому, що народні послы повинні мати такі права. На ділі так виходить, і се по законам, котрих мусить тримати ся дума, що один міністер більш значить, ніж 524 депутатів зо всіх країв Росії. Прикладно: всі висловились, що тих, що сидять по тюрмах за народні права, треба випустити на волю, треба дати їм дорогу в людскім житю, що не треба воєнно-полевой розправи, або, як кажуть, суду, що 1.000 повішених і постріляних під останні часи — се сором для усієї Росії, що величає ся вірою православною. Кажуть... кажуть плачучи, та що з того? Людей будуть сажати в тюрми з примхи тільки губернаторів, поліцмаїстрів та справників, будуть стріляти, вішати, аж поки не схоче президент міністрів, або ті, кому він обіцяв ся... Так само в земельній справі, в справі бюджетній та у всіх инших.

Мало не кожного зібраня приходиться почувти: «а се вже не ваше діло», «не вельно пуцать»... Правда, депутати почесні, але почесні все таки настільки, що дядя жандарм може его будь коли облупити нагайкою та ще й притягти до суду, як от було з депутатом Сіговим. Ось через се кажу: не думайте, що сила наша відповідає тим завданням, які на-самперед повинен виконати російский парламент... Для того, щоб ми могли вірити в свою силу, нам конче потрібні докази того, що народ за нас памятає, що він нам допомагає, що він розуміє, що ми без нього — мухи в павутині.

Друге — я казав — чоловікови потрібно знати, чи приємна кому та праця, для якої він може не спить під ряд скілька ночий, ризикує долею своїх дітей (бо недалеко до павукового кутка) і таке инше... Ми певні, що у Петербурзі ми — болячка, що, колиб не боялись народу, нас і хвилини не потримали тут. І наша вірада може нам прийти тільки з України, від наших рідних людей, котрі засилають нам листи свої і тим надають нам сил, мов кажуть: «Ви наші, добре! добре! Ви за нас, а ми за вас»... Без сеї моральної піддержки, колиб нас ще лаяли по наших селах, ми не могли діло вести. — Ось через се саме, хоч і як би часом тяжко не було дати ради тим листам, або телеграмам, але вже таки ми їм дуже раді.

На великий жаль бувають такі телеграми та листи, так написані, що по нім нічого не можна вдіяти. Але про се до другого разу.

Ruthenische Correspondenz.

Перед нами перше число органу, який безперечно є в силі принести величезну користь нашій національній справі, звертаючи увагу заграничної преси і поважних чинників на рускі справи, пояснені і освітлені з нашого становища. В залученім до першого числа проспекті заповідає редакция, що орган буде виходити пять до вісім разів місячно, заміщаючи вістки про політичні, соціальні справи так галицких, як і російських Українців, особливо буде звертати ува-

гу на становиско руских послів в державній раді, вибраній на підставі нового виборчого права, як і українських послів в думі. Вкінци вказує проспект на обставину, що завданем органу буде пояснити середно-європейській прасі ті відносини, які до тепер не найшли справедливої оцінки, а які, набираючи чимраз більшої раги, заслугоють на се так зі згляду на внутрішню політику трех цїсарств, як і зі згляду на міжнародні відносини східної Європи. Сї відносини — кінчить проспект — дотичать народа, який числить 32 мільонів душ і находиться в безнастаннім, хотяй через гнобленє зі сторони славянських братів утрудненім розвою.

Зі змісту першого числа кореспонденції замітна є вступна статя б. посла Василя Яворского, в якій автор виводить, що в противоположеню до Чехів і Поляків, які змагають до автономії країв, стоять Німці, як і Русини за автономію народностей. Тому в новій державній раді була би їх злука природною і для успішного розвою австрійских міжплемянних відносин корисною річю. Сензацийною є дальше телеграма думского посла о. Гриневича отсею змісту: «Видавництво, ухваленого на конституційних зборах українського клубу державної думи, органу сего клубу п. з. «Думські вісти», заборонено на два місяці на підставі розпоряджень дотично чужосторонних язиків. Постараємо ся піднести сю справу в думі, чи 600 мільонів рублів річно до держачної каси складаючих Українців має ся трактувати як чужосторонців». В телеграмі з Одесси доносить ся, що проф. Грушевский отримав дозвіл викладати на тамошнім університеті курс історії України на українській мові. Вісти про уконституованє українського клубу в Петербурзі про виборчі надужитя в Галичині і вкінци статя п. з. *Der Dreiebund in Gefahr!* — складають ся на решту змісту кореспонденції. В сій послідній статі, написаній з нагоди зїзду міністрів Більова і Титоні-я вказує ся на польські змаганя до утрудненя розбитя тридержавного союзу.

Новинки.

— Календар. В середу: руско-кат.: Іляріона; римо-кат.: Євхїїла прор. — В четвер: руско-кат.: Марка; римо-кат.: Льва папи.

— Офіціальний комунікат про перехід авдїенцій руско-української депутації університетских професорів у міністрів ріжнить ся богато від телеграфічної реляції кореспонденційного бюро, яке поробило тенденційні пропуски і зміни в польскім перекладі офіціального комунікату. Подавши вчєра докладне представленє перебігу авдїенцій одним з членів депутацій, доповнимо згаданій комунікат еще тими уступами з промов міністрів, які відносять ся до будучини нашої університетскої справи. Отже міністер просьвіти др. Мархет, зазначивши, що справу руского університету належить трактувати лучно з бажаннями инших народів в тім самім напрямі заявив: «Однак правительство має зрештою добру волю заняти ся з найбільшим натиском і старанєм підпиранєм всяких культурних і наукових змагань руского народа. Президент міністрів бар. Бек осудивши насильні виступленя як руских так само і польских студентів, представив трудности безироволочного о-

снована університету і заявив, що „після его погляду, вже в рамках існуючих уряджень є дана можливість узгляднити культуральні жаданя Русинів основанем доцентур та катедр ітд. Однак головним услівем задля сего є привернене упорядкованих відносин на львівським університеті і тривале витриване руських студентів на законнім ґрунті“.

Меморандум, передане депутациєю Товариства ім. Шевченка міністрови др. Мархетови, пригадує на початку, що львівський університет властиво є ще нині в принципі у-траквістичним і тільки via facti внаслідок політичної переваги Поляків одержав польський характер. Опісля представлена там історія руських змагань за рівноправністю на університеті і вкінці підносять ся жаданя самостійного русько-українського університету. Товариство ім. Шевченка має се пересвідчене, що при основаню такої висшої школи велике число бракуючих катедр може стати обсяжене зараз таки науково кваліфікованими силами, а тільки для малого числа треба би установити суплементи на два-три роки. Дотація малого, з трех факультетів зложеного університету, не може спричинити надмірно великих фінансових жертв.

Замістьвши сеї офіційальній комунікат, додає „Die Zeit“ від себе: Як нам доносять, вийшли депутациї від міністрів під вражінем, що правительство має серйозний намір перевести переходову стадію доповненем бракуючих руських катедр, основанем доцентур і суплементур на львівським університеті, однак жаданє від депутатів успокоєня роздратованих умів руської молодіжї задля омненя дальших задирок, з сеї причини, щоби оминуті всякий позір, немов би правительство ділало під натиском таких ексцесів.

— Руський язик урядовий ухвалили завести у себе дальше отсі громади (в скобрах подано число всіх тих громад в дотичнім повіті): Яблонця руска і Кіньске (пов. Березів 3), Сухополя, Бучина і Чепелі (пов. Броди 16), Стінка (пов. Бучач 11), Латківці і Бабинці коло Звенигорода (пов. Борщів 25), Дубровиця, Зелів і Верещиця (пов. Городок 15), Коцюбинчики малі (пов. Гусятин 7), Кам'яна (пов. Грибів 2), Розвадів, Ляховичі подорожні, Ізидорівка і Крехів (пов. Жидачів 17), Жовтанці (пов. Жовква 7), Городок, Дуньків, Костельники і Щитівці (пов. Заліщики 13), Кийданці і Романове село (пов. Збараж 8), Лопушани і Ярославичі (пов. Зборів 33), Бортків і Фирлеївка (пов. Золочів 17), Кізілів, Кудерявці, Милатин старий, Немилів новий, Неслухів, Убині і Хренив (пов. Камінька стр. 20), Слобода небилівська

(пов. Калущ 13), Жидівске і Тиханя (пов. Коросно 2), Мистичі і Санники (пов. Мостиска 22), Гаврилівка, Парище і Пасічна (пов. Надвірна 7), Новосілка (пов. Перемишляни 22), Зелена (пов. Скалат 9), Підвисока (пов. Снятин 12), Завишня (пов. Сокаль 39), Орава, Тухолька, Ямельниця і Хутар (пов. Стрий 23), Грозьова (пов. Ст. Самбір 10), Добра пляхотська і Вислок (пов. Сянок 29), Ігровиця (пов. Тернопіль 33), Миловане і Юрківка (пов. Товмач 11), Бігали і Олешичі старі (пов. Цішанів 22), Віжомля, Ляшки, Новосілки і Скля (пов. Яворів 15), Тухля (пов. Ярослав 4), Граб, Ожання, Вишовадка, Розстайне, Святкова велика, Святкова мала, Сьвіржова руска, Допниця, Явірє, Брезова, Перегримка, Воля цеклиньська, Клопотниця, Фолкош і Кошань (пов. Ясло 15). Всіх громад, що ухвалили завести руський язик урядовий, зголошено доси 804.

— Нова інституція торговельна. Ділямо ся з нашою суспільністю радісною вісткою, що „Сокільський Базар“ у Львові вийшов в нову добу розвитку. По трех літах ествованя під управою тов-а „Сокіл“ перемінив ся в самостійне торговельно-промислове товариство під назвою „Сокільський Базар“ стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою, якого статут затвердив ц. к. краввій суд яко торговельний у Львові дня 5. цвѣтня с. р. до ч. 66/7 ст. III, 133. Для інформації загалу подаємо, що до дирекції „Сок. Базару“ вибрано на конституюючих зборах в грудні м. р. пп. Дениса Кучинку, Альфр. Будзюновського і Езг. Мартинця. Вишове членів вносить 1 К, а уділ 25 К. Стоваришене приймає також капітали до льокації і опроцентує їх на 4 1/2%. Зголошеня і замовленя належить висилати на адресу: „Сокільський Базар“ у Львові, ул. Руска 20.

— Організація народного учительства. Вівторок дня 2. с. м. відбуло ся перше засіданє кр. Комітету уч. враз з делегацією. Комісія шконтруюча подала звіт з видатків секретаря на цілі вічеві і на єї внесок уділено секретареві абсолюторию. Відтак комітет спільно з делегацією уконститував ся і прибрав назву: Краввій комітет виконуючий учительства в Галичині. — Вибрано президию, яка має вести всі справи учительські, в єї склад увійшли п. п. Ст. Новак (Краків), С. Глоґошевський (Ч жки), І. Солецкий (Львів), А. Рудницька (Львів), К. Малицкий (Щярець), В. Витвицкий (Коломия), О. Власійчук (Яворів), К. Малицка (Львів), секретарі: Б. Попович і С. Герусіньский (Львів). — Позаяк польське Тов. педагоґичне відмовило свого льокалю на дальші засіданя, виняято сталий льокаль при ул. Сін-

кевича 10. Кр. Комітет ухвалив заняти ся чим скорше долею молодших учителів і учительок, які остають в найбільшій нужді, залежні від доброго успособленя інспекторів. Дуже великий процент учителів (ок) які за 50 К місячно мусять чекати 10—15 літ на сталу посаду, мимо сего, що мають всі потрібні іспити учительські і ніякий закон не означає сего точно, коли учитель(ка) має остаточно стабілізувати ся а сойм передав всю справу під зглядом правним ц. к. радї шк. краввій. По єїй причині вибрано комісію, яка має заняти ся зібранем потрібних дат і виказів, уложити відповідний меморіал а депутация учительська має се предложити краввій радї шкільній. — Комітет ухвалив візвати учительство цілого краю, щоби збирало підписи в цілі внесєня протесту против ухваленого соймом закона о двотипових семінариях уч. Позаяк лиш мала часть учителів прислала датки на цілі вічеві і фонд сей вичерпав то порішено, візвати учительство, щоби прислало датки на цілі дальшої акції учительської по 1 К на адресу: кр. Комітет виконуючий уч., ул. Сінкевича ч. 10 Кр. Комітет порішив візвати ціле учительство, щоби при надходячих виборах взяло як найдіяльнійшу участь і попірало лиш таких кандидатів, які є прихильні народови, освіті краю і учительству. Кр. Комітет на разі не ставляє ніякої кандидатури до ради девжавної в своїм імені, а приймає з вдоволенем акцію львівського учительства, що поставило від себе кандидатуру п. Івана Солеского до ради державної і комітет візвав ціле учительство, щоби кандидатуру п. Івана Солеского попірало як найсильнійше. Комітет звертає ся також до цілої суспільности з просьбою, щоби учительству допомогло в переведєню сеї кандидатури. Інші самозванчі кандидатури учительство не має обовязку попірати, бо се лиш ворожі народови сторонництва підставляють непевних людей, щоби іменем учительства кандидували. Ми учителі з народу вийшли, для неґа працюємо, отже і ми повинні дбати про єго добро. — К. К. У.

— Зі Станиславова пишуть нам: Дня 23. марця відбули ся XII. загальні збори членів тов-а Кредиту звязкового (перед тим Банк звязковий) в Станиславові. На єї збори явило ся о мвого більше членів, як минувших літ, бо около 250. Через агітацию п. Губчака, агента „Дністра“ (котрому розходило ся о затвердженє іменованя єго через Раду надзираючу на директора товариства) і п. Якубовича учителя карного заведеня при виборі нових членів надзир. Ради (в місце 3 уступаючи

Матеріали до історії зносин Галичан

з Буковинцями.

19)

Ч. 10.

Лист із Воробкевича до Д. Танякевича, писаний 1865 р. (Дальше).

Ихъ слабость походить зъ вищипомянутыхъ оречень, старати ся буду ихъ з себе страсти — а шо моя исторецка дума не воєсімъ слабенька приконаешя въ II Випуску Наукового Зборника — прочитаешъ тамъ мого Петра Конасевича — якъ торічну обіцянку Слова дотримаєть — може такъ будєть якъ приповідка кажитъ: „казав панъ кожухъ дасть — и слово єго тепле. Шо за хосєнь зъ теї перле коли она на дві моря дримає? шо за хосєнь зъ того злата коли оно въ твердымъ камінью спєть? шо за хосєнь зъ нашого богатого исторецкого матеріалу коли єго рідко кто знає? надвіръ зними и розсіяти ихъ Божимъ світомъ широко и далеко!

За батька Тараса и неспоминаи, може проминуть скѡлка століта закъль другий звитця али Кулишъ в свої исторецкі, красні поеми „великі проводи“ и въ другыхъ соченєняхъ, и другі подобні поети такъ заслонинно пишуть шо ихъ нашъ народъ тяжко зрозуміти, и собі историческіи звязъ трудно

ростулкувати можитъ. Коли такі проі по трохи грішуть, чому Богъ непростивбы гріхы буковинскаго самоука? Може єсть то заслонинни песаніє своіствомъ исторецкой думи? а про нашу народну исторецку думу зовсімъ бы намъ мовчати, не можуть оне для насъ яко преміръ служити.

Кажитъ далі брати орле шо я помилаю ся часами протѡвъ ритму народнего, може бути и самъ добре знаю шо не разъ стоїтъ у мене тамъ довгыи слогъ гди короткыи стояти повєвынъ и противо али тутъ мої милыи та глібінъ въ котру многі-многі порнають, та блудна дорога зъ котрої тяжко на добро зайти — послухан шо я тутъ сказу:

Улюблений рїтмъ нашой коломейки:

— | — | — | — |
— | — | — | — |

Употребляемий Шевченкомъ, Кулишемъ и другимъ єсть для мене такимъ лєхкымъ шо могу нымъ день и нѡчь песати и неутомлюся, али якъ жєтья и ціла природи зъ вічныхъ перемінъ состоють такъ и зъ рїтмомъ належитъ міняти.

Употребляєть поєть лишъ єденъ рїтмъ то єго твори стають монотонимы и безъ жєтья.

Далі употребляю я слїдний рїтмъ:

— | — | — | — |
— | — | — | — |
— | — | — | — |
— | — | — | — |

котрыи въ Досвіткахъ Кулиша дуже щаста здїбуємо:

Кулиш: Зашуміли в лузі
Дуби кучєраві
Загукала Гадячанє
На дейнецкі лави.

а я: Крикнулъ панъ Мурашка:

„Козаки за мною,
Гєнде замокъ! козакъ гожый
Не дасть славу свою
Слѡкъ такъ потерати.“
А за нымъ якъ бжѡли
Литяць птакы з України
Орле и соколи.

Отдаи (відай) и за сый рїтмъ грїха немаю? Далі употребляю слїдний рїтмъ Кулиша:

— | — | — | — |
— | — | — | — |
— | — | — | — |
— | — | — | — |

Кулишъ:

Підіть мої діти
Дрїбнєнькы квіти,
На могилі станьте
Та на шляхъ спогляньте.

а я:

Справляє въ Сучаві
Он Степанъ банкети,
Піють вєно бояре
Старі логофити.

(Дальше будє).

членів) перейшла та ліста, на котру голосували радикали зареєстровані в великій числі з поблизького села Чернівца, а які перетягали і інших селян на свій бік. Народовці позістали в меншості 89 голосів против 141. Не вибрано поновно до надзир. Ради заслуженого для товариства о. Баріша, котрому і противники не мали нічого закинути, хиба лише то, що він є священником. Ударяли також сильно на теперішнього много заслуженого директора Банку п. Савина Левицького, котрому Банк в першій лінії завдячує свій успішний розвій і своє дотеперішнє значінє і свою повагу. Замітне було на зборах, що Рада надзираюча не вглядала в то, чи кожний з учасників зборів був членом товариства, протос забирали голос і голосували такі, що до товариства зовсім не належали.

— **З Бережан.** В неділю дня 14. с. м. 8 год. вечером в салі „Народного Дому“ в Бережанах буде мати о. Н. Садовський відчит на тему: „Дух часу“. Весь дохід призначений для убогої шкільної молодіжи.

— **Перед виборами до парламенту.** Заява! До Вп. Товаришів і Товаришок округу виборчого ч. 62. Рава руска-Немирів Жовква-Куликів-Яворів - Краковець - Угнів-Белз-Янів. Учителство міста Яворова і яворівського округу вібране на довірочнім засіданню д. 25. марця 1907 ухвалило повідомити Вп. Товаришів і Товаришки повисшого округу виборчого ч. 62, що появивша ся кандидатура п. Франца Лінднера, учителя виділової школи мужескої в Яворові, не є поставлена ані учителством міста Яворова, ані учителством округу яворівського. З сего приводу належить уважати сю кандидатуру за самозванчу і Вп. Товариші і Товаришки згаданого округу виборчого ч. 62. не мають морального обовязку і не повинні в імя учительської солідарности і дисципліни сю кандидатуру попірати. — *Саварин, О. Власійчук.*

— **Вісти з Бразилії.** З Ріо Клярю доходять невідрадні вісти. По смерті бл. п. о. Роздольського захопив власть над церковним майном та над читальнею „Просвіти“ в свої руки самозванчий комітет і господарить після власної вподоби на користь собі, а не в хосен громади. Церковну торговлю звинено, бо она робила конкуренцію одному з комітетових, який удержує крамницю. Читальняну бібліотеку замкнуено, бо, мовляв, вона ще не сплачена, і поки громада не зложить ся на вирівняне довгу, затагненого на бібліотеку, доси ніхто не дістане книжки до перечитаня. Будучого пароха в Ріо Клярю, яким має бути о. Сімків жде тяжка праця около поправи тих відносин. Дописуватель згадує, що дім пароха становить проста з дощок позбавана хата, яка виглядає гірше, чим у неодного руского господаря в Галичині шопи.

— **З перемискої єпархії.** Канон. інституцію дістали оо.: Мих. Дуркот на Вовчу долишну, Стефан Щурко на Коханівку, Ант. Яців на Махнів, Волод. Венгрінович на Білич гор. і Іван Валух на Ластівки. — Завідателями поставлені оо.: Ник. Стецишин в Добрій, Ем. Крайчик в Шуткові і Іван Ганасевич в Торчиновичах, а сотрудниками оо.: Йос. Савицький в Любичи і Вас. Олексин (управляючим) в Ляшках мурованих. — Увільнений від конкурсового іспиту оо.: Вас. Воровець, Волод. Войдиш і Савин Кмицикевич. — До кан. інституції візвані оо.: Волод. Ринявець на Белз і Мих. Фециця на Баницю.

— **Хто юдив?** З Черновець доносять, що в Молдавії арештовано 5 жидів, які підбурювали мужиків до бунту проти дворів.

Телеграми

в дня 9. цвѣтня 1907.

Відень. Цісар наділив д-ра Ярослава Окуневського, лікаря маринарки, кавалерским хрестом ордера Франц Йосифа.

Атени. До порту Піреус причалив італій-

ський король Віктор Імануїл, витаний королем Юриєм і наслідником престолоа.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ

Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові.

Приїхали дня 8. с. м.: Л. Заградник з братом з Руків, Т. Халюпка зі Скольного, Ів. Чехович з женою з Миколаєва, Ів. Гродович з женою з Турки, Ф. Колесея з Самбора, Ом. Могильницький з Черновець, др. Евг. Петружевич зі Скольного, В. Рихвицький з Кракова, М. Паньчипин з Гологір, Г. Осада з Гологір, Ів. Будманюк з Угнова, Ан. Добжанська зі Станиславова, др. М. Бабюк з Кліцка, В. Богомослок з Київ, Ів. Хамик з Суд. Вишні, Ж. Юревич з Кракова, Ант. Ревуцка з Новосілець, о. Петро Мінко з Гребенова, Ів. Угрин з Яхторова, Г. Мулькевич з Камінки стр., Стан. Людкевич з Перемишля, Марія Попович з Жовтанець, Як. Немирка з Туря, Ів. Немирка з Лопатина.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензаційна програма.

від 1. до 15 цвѣтня 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представлєнє. В неділі і сьвята 2 представлєня о 4. год. попол. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представлєнє. Білєти вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

! К а ш е л ь !

Хто на него не звертає бачности грішать проти власного тіла!

КАЙЗЕРА

Грудні - Кармельки

з 3-ма соснами.

Лікарско випробовані і поручені проти кашлю, хрипки, катару, флегми і закатарєню устної ями.

5120 нот. дол. свідощтє доказує, що они додержують, що прирікають.

Пачка 20 і 40 сотикв.

Доза 80 сотиків.

набувати можна у всіх аптєках, дрогєрєнях і ліпших корінних торго- влях. (15-31)

Коктора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

Банку

Гіпотечного

купує і продає

всякі

папєри цінні

і **МОНЕТИ**

по найдешевшій курсі ден- ній не числячи віякої провізії.

„**РУСКА ШАДНИЦЯ**“ в Перемишли приймає вкладки щадничі щоденно в годинах урядових і опроцентує їх на 4% починаючи вже від слідуєчого дня по дни зложеня які і процєнтують ся до послідного дня перед днем відобраня.

ВКЛАДКИ в „Рускій Шадниці“ можна складати особисто в касі товариства, почтовими переказами, листами гроше- вими, чеками почтової щадниці, котрі Дирекция Шадниці на жаданє безплатно достарчає, в філіях банку австро-угор- ского на рахунок „Рускої Шадниці“ в товариствах: „Взаїмного кредиту Дні- стер“ у Львові „Краввий Союз кредито- вий“ у Львові і „Банк звязковий“ в Ста- ниславові.

„Руска Шадниця“ уділяє позичок:

- а) гіпстєчних, піврічними аморти- зацийними ратами платних на 5% на протяг ліг 10—50 після вибору позичаюєчого;
- б) на льомбард ефектів на 5 1/2 %;
- в) на есконт векслів на 6%, на векслі переказані за 3—6 мі- сяців платні.

Справи позичок полагаджувєсь мо- жливо скоро.

Всяких інформацій і друків уділяє канцєлярія „Рускої Шадниці“ ул. Ко- сцюшка, Народний Дім I. поверх, що- денно безкорисно в годинах урядових від 9—1 год. кромі неділі і руских сьвят.

Після § 14. устава „Рускої Шадниці“, через ц. к. міністерство справ внутріш- них затвердженого, вкладки в товаристві „Руска Шадниця“ в Перемишли надають ся до льокації капіталів пупілярних, фондацийних і т. п., має отже „Руска Шадниця“ обезпєку пупілярну.

Дирекция „Рускої Шадниці“ в Перемишли.

Щадіть і купуйте землю!

Товариство взаїмного кредиту

„Джістер“

стоваришенє зар. з обмеженою порукою у Львові ул. Руска 20. (дім власний).

платить 4% від вкладок, приймає і виплачує вкладки кождого дня, крім неділі і сьвят; **Уділяє позички на 6%** на гіпотєку або за по- рукою; дає більші позички парцєлянтам на куп- но землі; сплату гіпстєчних позичок розклад- дає 15 літ; при 30. ратах піврічних вносить рата на капітал і процєнт разом 5 корон від 100 корон.

На покритє дахів бляхою або черепом уділяє „Джістер“ позички на 5%.

Позички можуть дістати тільки члєни; яко члєн може приступити тільки члєн Товариства обезпєченє „Джістер“

Дивідєнда від уділів члєнських вносила все 6%.

Вкладки можуть вкладати також не члєни.
Вкладки вносять 19/12 1905: 2,072,928 К.
Позички уділені 2,041,615 К.
Уділи члєнів 162,127 К.
Фонд резервовий 30,288 К.
Цінні папєри і льокації 257,963 К.

З чистих зисків уділів „Джістер“ на цер- квн. бурси і інші добродійні цілі вже над 40,000 корон.

Щадіть і купуйте землю!

Трєта часть Проповідий

на неділі і сьвята цілого року о. Петра Білин- ского вже вийшли і можна дістати у автора в Зарваниці, почта: Вишнівчик, також в книгар- ні Інститута Ставроп. у Львові; в книгарні Тов. ім. Шевченка у Львові; в книгарні В. Добошин- ского в Станиславові; в книгарні С. Комонєв- ского (давнійше братів Яблонських) в Тер- ополі, по ціні 3 К за кожду часть.